

JULIE
BUXBAUM

H Á R O M

MI VAN, HA MÉG SOSEM LÁTTAD AZT AZ EMBERT,

D O L G O T

AKIRE LEGINKÁBB SZÜKSÉGED VAN?

M O N D J

ELSŐ FEJEZET

Hétszázharminchárom nap telt el anyu halála óta, negyvenöt azóta, hogy apu mindent feladott egy vadidegen miatt, akit a netről ismer, harminc azóta, hogy hirtelen Kaliforniába költöztünk, és csak hét azóta, hogy megkezdtem az érettségi előtti utolsó tanévetem egy vadiúj suliban, ahol kábé senkit sem ismerek. Ezen a napon e-mailem érkezik. Furcsának is érezhetném, hogy egyszer csak ott terem a bejövő üzeneteim között egy névtelen levél, amit a feladó ráadásul Valaki Senki néven írt alá, de az utóbbi időben olyannyira rá sem ismerek a saját életemre, hogy már semmin sem lepődöm meg. Hétszázharminchárom teljes nap kellett hozzá – miközben egészen abnormálisan éreztem magam –, szóval egészen mostanáig tartott, hogy megtanuljam ezt a fontos életleckét: a jelek szerint az ember a furcsaságra is immúnissá tud válni.

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: Wood Valley Gimi-beli spirituális vezető

helló, Ms. Holmes. előben még nem találkoztunk, és nem is biztos, hogy valaha is fogunk. mármint valamikor majd tutira fogunk – például megkérdezem tőled, mennyi az idő, vagy valami hasonlóan banális, mindkettőnkhez méltatlan sztori –, de megismerni sosem fogjuk egymást, legalábbis úgy nem, hogy számítsom... ezért is gondoltam, hogy névtelenségbe burkolózva írok neked.

amúgy igen, észrevettem, hogy tizenhat éves srác létemre a „névtelenségbe burkolózva” kifejezést használtam. úgyhogy mindjárt meg is van az első ok, amiért sosem fogod megtudni az igazi nevemet. sosem fogom elfelejteni azt a szégyent, amit ez a hatásvadász kifejezés okozott.

„névtelenségbe burkolózva”? ez komoly?

és igen, tudom, hogy más ember simán SMS-t küldött volna neked, de akkor ki tudnád deríteni, ki vagyok.

figyeltelek a suliban. de ne ijedj meg! mondjuk, nem tudom, nem ijesztő-e már önmagában az, hogy azt kérem, ne ijedj meg. na mindegy, csak az van, hogy... felkeltetted az érdeklődésemet. gondolom, már feltűnt, hogy a sulink igazi átokföldje, és Barbie-któl meg Kenektől hemzseg. van benned valami,

de nemcsak az újdonság ereje, mert persze, itt mindenki más öt éves kora óta ismeri egymást, hanem hogy van valami a mozgásodban, abban, ahogy beszélsz, illetve nem beszélsz, csak figyelsz minket, mintha mind valami bizarr National Geographic-dokumentumfilm szereplői lennénk. ebből arra következtetek, hogy te esetleg más vagy, mint a suliba járó idióták.

szeretném tudni, mi játszódik le a fejedben. őszinte leszek: általában nem szokott érdekelni, mi van mások fejében. pont elég nekem a magamé is.

na de az egész e-mail célja, hogy felkínáljam a szakértelmemet. bocs, hogy rossz hírekkel szolgálok – a Wood Valley Gimi dzsungelében nem könnyű eligazodni. ez a hely talán melegnek, befogadónak tűnik, mert hát van jóga-, meditációs meg olvasósarok, sőt kávégép is (mármint, bocs, KV gép). ettől függetlenül ez a sulis pont olyan, mint bármelyik másik amerikai gimis (ha nem rosszabb): egy kibaszott háború sújtotta terület.

úgyhogy ezennel felkínálom szolgálataimat mint virtuális spirituális vezető. nyugodtan kérdezz tőlem bármit (persze azt kivéve, hogy ki is vagyok valójában), és én igyekszem válaszolni mindenre, pl. hogy kivel barátkozz (rövid lista), kitől tartsd távol magad (hosszabb lista), miért ne egyél vega burgert a kajáldában (ez egy nagyon hosszú történet, nem is akard tudni, de van benne gecis is), hogyan kapj ötöst Mrs. Stewartnál, és miért ne ülj soha Ken Abernathy mellé (durva szélszorongási gondjai

vannak). Ja, és tesin nagyon vigyázz! Mr. Shackleman plusz köröket futtat a csinos lányokkal, hogy tovább bámulhassa a seggüket.

asszem, ennyi infó elég is lesz így elsőre.

és ha számít ez valamit, üdv a dzsungelben.

maradok tisztelettel:

Valaki Senki

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Ez valami rafinált hülyítés?

VS: Ez most komoly? Vagy valami beavatási szívatás, mint a nyomi romantikus vígjátékokban? A bizalmamba férközöl, kiszeded belőlem a legmélyebb, legsötétebb gondolataimat/félelmeimet, aztán, BUMM, amikor legkevesbé számítok rá, felteszed az egészet a Tumblrre, és rajtam fog röhögni az egész sulis? Ha igen, akkor rossz áldozatot szemeltél ki. Fekete öves karatés vagyok, és tudok magamra vigyázni.

Ha viszont nem vicc, akkor kösz, de kösz, nem. Egy napon majd helyszíni tudósító akarok lenni, úgyhogy jobb, ha már most hozzászokom a háborús övezetekhez. Amúgy meg Chicagóból jöttem, szóval szerintem elbírok a Valley-vel.

.....

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: sem nem rafinált, sem nem egyéb hülyítés

esküszöm, nem szívatlak. amúgy szerintem még egyetlen romantikus vígjátékot sem láttam. döbbenet, tudom. emlémem, ez nem arra utal, hogy valami komoly jellemhibám van.

azt, ugye, tudod, hogy az újságírószakmába kihalásos alapon lehet bekerülni? inkább legyél háborús blogger!

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Célzott spam?

Nagyon vicces. Ne már, tényleg sperma van a vega burgerben?

.....

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: ön, Jessie Holmes, 100 millió dollárt nyert egy nigériai hercegtől.

nem akármilyen sperma, hanem izzadt lacrosse-osok spermája.

én a helyedben az egyben sült fasírtot is kihagynám, biztos, ami tuti. sőt legjobb, ha messzire elkerülsz az egész kajáldát. csak szalmonellás leszél tőle.

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Már küldöm is a bankszámlám adatait.

ki vagy?

.....

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: meg a születési anyakönyvi kivonatod és a jogsid másolatát is, légy szí.

nem. szó sem lehet róla.

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Meg még a TB-számom is kell, mi?

Jó. De legalább egyet árulj el. Miért nem használsz nagybetűket? Elromlott a Shift-billentyűd?

.....

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: meg a magasságodat és a súlyodat, köszi

halálosan lusta vagyok

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Ez már túl indiszkrét

Lusta és bőbeszédű. Érdekes párosítás. De arra azért veszed a fáradságot, hogy a tulajdonnevet nagybetűvel írd, mi?

.....

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: és anyukád leánykori nevét

nem vagyok egészen nyárspolgár.

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Lusta, bőbeszédű ÉS túl kíváncsi is

„Nyárspolgár.” Nagy szó ez egy tizenéves srácnak.

.....

Címzett: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Feladó: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Tárgy: lusta, bőbeszédű, indiszkrét és... helyes

nem ez az egyetlen, ami... hupsz, majdnem lecsaptam a labdát. jól rászedtél, majdnem megszoptam, de még idejében észbe kaptam.

.....

Címzett: Valaki Senki (valakisen@gmail.com)

Feladó: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Tárgy: Lusta, bőbeszédű, indiszkrét, helyes és... szerény

Ezt egy lánynak kellett volna mondani.

.....

Látjátok, ez van az e-maillal. Ilyesmit élőben sosem mondanék, mert nyers és kétértelmű. Mintha én olyan lány lennék, aki ilyen poénokat ereszt meg! Aki, ha szemtől szembe kerül a férfi nem valamely hús-vér képviselőjével, tudja, hogyan kell flörtölni, a haját dobálni, és ha arra kerül a sor, nemcsak a csókolózásig terjed a tudománya, hanem sokkal tovább. (Megjegyzem, tudom, hogy kell csókolózni. Nem mondom, hogy kimagasló eredményt érnék el a csókolozási vizsgán, vagy aranyat nyernék vele az olimpián, de abban szinte biztos vagyok, hogy nem csókolok szörnyen rosszul. Ezt azért tudom, mert van összehasonlítási alapom. Adam Kravitz, kilencedikben. Nyáladzott, agresszívan, ritmikusan mozgatta a nyelvét, mint valami zombi, ami fel akarja zabálni a fejemet. Ehhez képest én készséges voltam, talán túlságosan is, és utána három napig volt kidörzsölve az arcom.)

Az e-mail nagyjából olyan, mint egy figyelemzavarról szóló igazolás – garantált pluszidő a vizsgán. A való életben folyamatosan újrajátsszom a fejemben a már lezajlott beszélgetéseket, és addig alakítgatom őket, amíg tökélyre nem fejlesztem a szellemes, vidám és könnyed incselkedést. Más lányoknak ez magától, teljesen természetesen megy. Persze csak időpazarlás, amit csinálok, mert mire megalkotom a remekművet, addigra már túl késő. Ha Venn-diagramon ábrázolnánk az életemet, azt látnánk, hogy az elképzelt és

a valós személyiségem még soha, egyetlenegyszer sem fedte egymást. Viszont e-mailben és SMS-ben rendelkezésemre áll az a néhány pluszpillanat, ami ahhoz szükséges, hogy saját magam jobb, szerkesztett változata lehessek. Olyankor én kerülök a csodálatos metszéspontba.

Jobban kellene vigyáznom, most már látom. *Ezt egy lánynak kellett volna mondania.* Ez komoly? Nem tudom eldönteni, hogy egy kollégista fiú vagy egy kurva beszél belőlem, mindenesetre nem én, az tuti. Ennél sokkal lényegesebb részlet, hogy fogalmam sincs, kinek írok. Nem valószínű, hogy VS valóban valami jótét lélek, aki megsajnálta az új lányt, vagy, ami ennél is jobb lenne, egy titkos rajongó. Mert hát persze azonnal ez jutott eszembe. Erről az tehet, hogy eddigi életem során túl sok romantikus vígjátékot láttam, és túl sok lehetetlen könyvet olvastam. Szerintetek miért smároltam Adam Kravitz-cel? Amíg Chicagóban laktunk, ő volt a szomszéd srác. Van jobb sztori annál, mint ha egy lány felfedezi, hogy az igaz szerelem végig a szomszéd házban várt rá? Persze a szomszéd srácról kiderült, hogy egy szénsavas nyálú zombi, de mindegy. Élethosszig tartó tanulás.

Biztos, hogy VS valami kegyetlen tréfa. Az is lehet, hogy nem is fiú, hanem valami gonosz csaj, aki a gyengék vérért szívja. Nézzünk szembe a tényekkel: gyenge vagyok. Feltehetőleg egyenesen szánalmas. Hazudtam. Bár nem vagyok fekete öves karatés, de nem vagyok kemény sem. Egészen a múlt hónapig azt hittem, az vagyok, tényleg. Az élet osztotta a gyomrosokat, leszartak, de én nyitott szájjal álltam elébe, hogy képzavarral éljek. Vagy nem. Néha tényleg olyan volt, mintha szájba szartak volna. Egy büszkeségem volt, az, hogy soha senki nem látott sírni. Aztán én lettem

az új lány a Wood Valley Gimiben, ezen a fura környéken, amit Valley-nek hívnak, ami amúgy Los Angelesben van, de közben nem, vagy valami ilyesmi. Az egész azért van, mert apu elvette ezt a gazdag nőt, akinek menő mandulaillata van, és itt egy doboz gyümölcslé tizenkét dollár, és nem is tudom. Már semmit sem tudok.

Ilyen elveszett és zavarodott sem voltam még. Nem, a gimis időszakra sosem fogok nosztalgiával gondolni. Anyu egyszer azt mondta, kétféle ember van a világon – vannak azok, akik imádják a gimiet, és azok, akiknek tíz évig tart, mire kiheverik. Ami nem öl meg, az megerősít, mondta.

De őt megölte valami, és én nem lettem erősebb. Erre varrjál gombot! Lehet, hogy van egy harmadik típusú ember is, az, aki sosem heveri ki a gimiet.

MÁSODIK FEJEZET

Sikerült belefutnom az egyetlen olyan kérdésbe, amire a Google sem adhat választ: *Kicsoda VS?* Már egy hete, hogy megjött a rejtélyes e-mail, és még mindig fogalmam sincs. Az a baj, hogy én szeretem tudni a dolgokat, lehetőleg előre, hogy elég felkészülési időm legyen.

Nilvánvalóan az egyetlen életképes lehetőség, hogy rohadatul átmegegyek Sherlockba.

Kezdjük is az első napnál, annál a rettenetes, legelső gimis napnál, amikor mindent megszívtam. Legyünk igazságosak – az a nap sem volt nagyobb szívás, mint anyu halála óta bármelyik. Mert az van, hogy amióta anyu meghalt, minden egyes nap halott. Teljesen és egészen. Úgyhogy minden napom szívás volt. Az idő nem gyógyít be minden sebet, hiába ígérték azok a drogériában vásárolt részvét-nyilvánító képeslapok, amelyeket sietősen írtak meg távoli rokonok. Azt gyanítom, hogy az első napomon lehetett egy pillanat, amikor annyi szánalmas segélykérő jelet adtam le,

hogy VS konkrétan észrevett. Abban a pillanatban feltehetőleg kiült az arcomra, hogy az életem egy óriási szívás.

De erre nem volt olyan könnyű rájönni, mert az a nap annyira ciki volt elejétől a végéig, hogy ilyen pillanatok egész özönéből válogathatok. Először is elkéstem, amiről Theo tehetett. Theo az új mostohatesóm, apu új feleségének fia, aki szintén most kezdi az érettségi előtti utolsó évét, és pont ebben a suliban, hát hurrá. A srác úgy áll ehhez az egész új családi dinamikához, hogy levegőnek néz. Valamiért olyan ostoba voltam, hogy azt hittem, csak azért, mert egy fedél alatt élünk, és egy suliba járunk, együtt is fogunk bemenni. Aha, nem. Mint kiderült, Theo csak divatból hordja az ÉLJ ZÖLDEN-feliratú pólóját, és neki persze nem kell, hogy olyan gondok miatt fájjon az a csinos buksija, mint például a benzinpénz. Az anyja valami nagy filmmarketing-vállalat vezetője, és a házukban (igaz, most én is itt élek, de baromira nem az én házam) külön könyvtár van. Persze ebben a könyvtárban nem könyvek vannak, hanem filmek, mert ez L. A. Szóval az lett a vége, hogy a saját kocsimmal voltam kénytelen bemenni a suliba, és jól megszívtam a dugóval.

Végre odaértem a Wood Valley Gimnáziumhoz, behajtottam a zavarba ejtő kapun, találtam egy parkolóhelyet a luxusjárgányokkal teli parkolóban, majd végigmásztam a tök hosszú felhajtón, és akkor a titkárnő odaküldött egy csapat sráchoz, akik törökülésben ültek a fűben. Mint valami hittantáborban, értitek, és még néhány gitártok is volt körülöttük. Épp csak a *kumbaya, my Lordot* nem énekelték el. Szóval a jelek szerint L. A.-ben még ez is megtörténhet – egy egész osztály üldögélhet a lehetetlenül zöld fűben szeptemberben, és a hátukat virágzó fáknek vethetik.

Már eleve rosszul éreztem magam a fekete farmeromban, izzadtam is, és igyekeztem úrrá lenni a szorongásomon meg a dugóban felgyülemlett idegbajon. A többi lányhoz bezzeg eljutott az üzenet, hogy az első napon világos, lenge, nyári hacukában érdemes megjelenni. Apró vállukon még apróbb pántok tartották meg a ruhájukat.

Ez az első jelentős különbség L. A. és Chicago között – itt minden lány vékony és félmeztelen.

Már javában ment az óra, és tök ciki volt csak ott állni, és azon töprengeni, hogyan lépjek be a körbe. Gyorsan felmértem, hogy az óra járásával megegyező irányban haladnak, és elmesélik a csoportnak, ki mivel töltötte a nyarat. Végül is leültem két magas srác mögé, és reméltem, hogy ők már sorra kerültek, és fedezéket nyújtanak nekem.

Nyilván ráfaragtam.

– Helló, Caleb vagyok – szólalt meg a közvetlenül előttem ülő srác olyan tiszteletet parancsoló hangon, mint ha ezt már amúgy is mindenki tudná. Tetszett a hangja. Magabiztos volt, pont olyan biztosan tudta, hol a helye, mint amennyire én nem. – A nyarat Tanzániában töltöttem, nagyon menő volt. Először megmásztuk a családommal a Kilimandzsárót, úgyhogy utána hetekig izomlázam volt a virgácsaimban. Utána önkénteskedtem, és egy csapattal együtt felépítettünk egy iskolát egy kis faluban. Értitek, kicsit visszaadtam a társadalomnak. Összességében király nyaram volt, de örülök, hogy itthon vagyok. Hiányzott a mexikói kaja.

Amikor elhallgatott, megtapsoltam. Az ég szerelmére, hát megmászta a *Kilimandzsárót*, és *felépített egy iskolát*, nyilván meg kell tapsolni. De rögtön abbahagytam, amint feltűnt, hogy egyedül tapsolok. Caleb szürke pólót és már-

kás farmert viselt, és nagyon jóképű is, de nem az a zavarba ejtően jó pasi. Inkább csak olyan kedvesek a vonásai, hogy arra gondoltam, esetleg, egy napon, *talán*, valószínűleg szívesen járnék vele. Persze egy percig sem hittem, hogy elérhető lenne számomra, nem, dehog, ahhoz túl szexi, de azért nem volt olyan botrányos ez a képzelgés, hogy ne leljem benne kedvet, ha csak egy pillanatra is.

A mellette ülő, kócos srácon volt a sor. Ő is édes volt, majdnem annyira, mint a haverja, Caleb.

Hmm. Lehet, hogy meglepő módon mégis tetszeni fog itt nekem. Csodás elképzelt életem lenne, még ha a valódi nem is lenne olyan menő.

– Mint tudjátok, Liam vagyok. A szünet első hónapjában a Google-nél voltam gyakornok, az Öbölben, és tök jó volt. Már csak a kajaldájuk miatt is megérte odamenni. Aztán augusztusban többnyire Indiában kóboroltam egy hátizsákkal a hátamon.

A hangja is jó volt, dallamos.

– Persze, hátizsákkal, tudod, mikor – szólt Caleb, a Kili-mandzsáró-mászó, sűrke pólós srác, és mindenki nevetett, még a tanár is. Én nem, mert szokásomhoz híven most is lemaradtam egy pillanattal. Túlságosan lefoglalt, hogy azon gondolkodjak, hogyan kerülnek be gimisek gyakornoknak a Google-höz. Ekkor jöttem rá, hogy ha ez a konkurencia, soha az életben nem jutok be semelyik egyetemre. Jó, közben alaposan megbámultam a két srácot is, és azon töprengtem, mit gondoljak róluk. Annak ellenére, hogy megmászta a Kilimandzsárót, Caleb kisugárzása határozottan olyan, mint egy kollégista srácé, Liam meg olyan hipszteresen menő. Érdekes jin és jang.

– Tök mindegy. Jó, nem volt hátizsákom. A szüleim nem engedtek el, csak miután megígértem nekik, hogy szép hotelekben fogok megszállni, mert hát, tudjátok, Delhi kemény hely, meg minden. De akkor is úgy érzem, alaposan megismertem a kultúrát, és tök jó motivációs levelet is kanyarítottam belőle az egyetemi felvételihez, és pont ez volt a célom – mondta Liam. Most már résen voltam, és nem tapsoltam meg.

– És te? Te ki vagy? – kérdezte a tanár, akiről később kiderült, hogy Mr. Shackleman, a tesitanár, akiről VS azt mondta, stíróli a lányok seggét. – Rád nem emlékszem tavalyról.

Nem jöttem rá, miért volt muszáj rám mutatnia, hogy az egész osztály engem nézzen, de nem gáz, legalábbis ezzel nyugtattam meg magam. Elsős házi feladat – mivel töltötted a nyarat? Semmi okom rá, hogy remegjen a kezem, és felpörögjön a szívem. Semmi okom rá, hogy a szívelégtelenség első jeleit fedezzem fel magamon. Ismerem a tüneteket, mert láttam a reklámokat. Minden szempár felém fordult, persze Calebé és Liamé is. Mindketten gyanakvással vegyes élvezettel néztek. Vagy kíváncsian, ezt nem tudtam megállapítani.

– Ööö, sziasztok, Jessie vagyok. Új vagyok itt. Ezen a nyáron semmi izgalmasat nem csináltam. Már mint, persze, ideköltöztem Chicagóból, de előtte, ööö, izé, a Smoothie Kingben dolgoztam a plázában.

Szerencsére nem voltak akkora bunkók, hogy nyíltan kiröhögjenek, de most már könnyedén olvastam a tekintetükben. Egyértelmű lesajnálás. Ők iskolákat építettek, külföldön utazgattak, és milliárddolláros cégeknél gyakor-nokoskodtak.

Én meg két hónapon át magas fruktóztartalmú kukoricaszirupot mixeltem.

Így visszanézve már tudom, hogy hazudnom kellett volna, mondjuk azt, hogy mozgáskorlátozott árvákon segítettem Madagaszkáron. Szemük sem rebtent volna.

Meg sem tapsoltak volna, ha már itt tartunk.

– Várj csak, te nem is szerepelsz a listámon – közölte Mr. Shackleman. – Végzős vagy?

– Ööö, nem – feleltem, és éreztem, ahogy egy izzadásgcsepp végiggördül az arcomon. Gyors mérlegelés: ha letörölném, azzal elterelném, vagy éppen felhívnám a figyelmet a tényre, hogy masszív mennyiségű verejték távozik a pórusaimból? Letöröltem.

– Rossz osztály – jelentette be a tanár. – Szerinted úgy nézek ki, mint Mrs. Murray?

Ezzel a legfeljebb enyhén vicces beszólással többeket megnevettetett. Huszonöt szempár mért végig. Ezt szó szerint mondom – egyesek mintha azt próbálták volna megsaccolni, mik a méreteim.

– A te osztályod bent van – tette még hozzá Mr. Shackleman. A főépületre mutatott, úgyhogy kénytelen voltam feltápáskodni, és elvonulni, miközben az egész osztály, beleértve a tanárt, az ábrándozásra érdemes Calebet és Liamet, végignézte, ahogy a hátsómmal együtt távozunk. Csak később, amikor megtaláltam az osztályomat, és kénytelen voltam ismét felállni, hogy megint elmeséljem a nyaramat újabb huszonöt szempár kereszttüzében, és másodszor ejtsem ki a „Smoothie King” szavakat egy, az előzőhöz hasonlóan megdöbrent közönség előtt, csak akkor vettem észre, hogy egy hatalmas fücsomó ragadt a seggemre.

Utólag belegondolva... vajon hányan érezhették rajtam a kétségbeesést? Legalább ötvenen, és akkor még keveset mondtam, csak hogy jobban érezzem magam.

Az a helyzet, hogy akárki lehet VS.

Azóta teljes tizennégy nap telt el, és én itt állok az ebéd-lőben a hülye, barna szendvicszacskómmal. Körülnézek a tökéletesen ismeretlen terepen – itt minden csillog-villog, szemmel láthatóan drága (az itteni diákok BMW-kkel járnak, nem régi Ford Focusokkal, amelyekre csak felragasztják az eBay-en vásárolt BMW-logót) –, és azt sem tudom, hová menjek. Minden új diáknak szembe kell néznie ezzel a problémával: nincs kihez leülnöm.

Esélytelen, hogy az új mostohatestvérem, Theo mellé üljek. Egyetlen alkalommal fordult elő, hogy odaköszöntem neki a folyosón, mire olyan durván átnézett rajtam, hogy azóta úgy teszek, mintha észre sem venném. Egy Ashby nevű csajjal lóg (igen, tényleg így hívják), aki úgy néz ki, mint valami szupermodell a kifutón. Drámai hatású gótikus sminkben, kényelmetlen cuccokban feszít, üres tekintettel bámul maga elé, és rózsaszín haját taréjban hordja. Az a gyanúm, Theo népszerű ebben a suliban, hiszen mindenkivel összeüti az öklét a folyosón, és ez fura, mert tipikusan az a srác, akit Chicagóban halálra szívtak volna a többiek. Nem azért, mert meleg – az FDR Gimiben nem voltak homofóbok az osztálytársaim, legalábbis nem hirdették –, hanem mert feltűnő. Kicsit túl sok. Minden megnyilvánulása színpadias, kivéve persze, ha rólam van szó.

Tegnap este összefutottam vele lefekvés előtt, és konkrétan egy selyem házikabátban flangált, mint valami modell egy parfümreklámban. Oké, az arcom csupa pattanás elleni krém volt, és bűzlöttem a teafaolajtól, szóval olyan voltam,

mint saját magam pattanásos tini kiadású paródiája. Azért volt bennem annyi, hogy úgy tegyek, mintha nem lenne fura, hogy az életútjaink váratlanul, a beleegyezésünk nélkül keresztezték egymást. Nagyon barátságosan jó éjszakát kívántam neki, mivel nem látom értelmét, hogy bunkózzak vele – attól még nem válik meg nem történetté a szüleink házassága. Theo viszont csak leereszkedően odaböfentett valamit, és abból, ahogy odaböfentette, nyilvánvaló volt a mögöttes tartalom: *Te meg az aranyásó apád húzzatok a házamból!*

Nem is téved. Mármint apu nem érdeklődik az anyja pénze, de tényleg jobb lenne, ha elhúznánk innen. Még ma délután fel kellene szállnunk egy gépre, és visszaköltözni Chicagóba, még akkor is, ha ez lehetetlen. A házunkat eladtuk. A szobában, ahol egész eddigi életemet töltöttem, most egy hétéves kislány meg az ő óriási babakollekciója lakik. Elveszett, és vele együtt elveszett minden, amit valaha ismertem.

Ma ebédidőben felmerült bennem, hogy beviszem a szármalmas mogyoróvajás-lekváros szendvicsemet a könyvtárba, de ezt a tervemet megghiúsította a szigorú ENNI TILOS-tábla. Nagy kár, mert az itteni könyvtár lenyűgöző. Eddig ez az egyetlen dolog, amiben ez a sulis jobb az FDR-nél. (Az FDR-ben nem is volt könyvtárunk, csak a könyvszekrényünk, ahová többnyire smárolni jártak a diákok. De az is igaz, hogy az FDR állami sulis, itt meg csilliárd dollár az éves tandíj, amit egyébként apu új felesége áll.) Az iskola szórólapján az állt, hogy valami híres filmes főmufti adományozta a könyvtárat a sulinak. A székek is nagyon pucco-

sak, mintha apu új feleségének valamelyik menő magazinját lapozgatná az ember. A nő minden fontosabb helyen tart néhány lapszámot. Dizájnpornónak hívja őket, és idegesen nevet hozzá, amiből egyértelműen kiderül, hogy csak azért szól hozzám, mert muszáj.

Nem vagyok hajlandó a mosdóban enni, mert azt a szá-
nalmas gyerekek csinálják a könyvekben és a filmekben,
ráadásul gusztustalan is. A sulis hátsó kertjét elfoglalták
a füvezők, és amúgy sem akarom feláldozni a tüdőmet egy
látszatbarátság oltárán. Ott van az a fura KV-zó, ami még
a hülye neve ellenére is nekem valónak tűnik. (Miért KV?
Miért?) De akárhogy sietek is matek után, a két nagy, ké-
nyelmes fotel már mindig foglalt. Az egyikben egy fura srác
szokott ülni, aki minden nap ugyanabban a régi batmanes
pólóban meg fekete, feszülős farmerben jön suliba, és olyan
vastag könyveket olvas, amilyeneket még én sem. (Most
komolyan olvas? Vagy a könyvek csak álcának vannak? Ne
már, ki olvas Sartre-t a maga szórakoztatására?) A másik
fotelt mindig egy túl hangosan vihogó lánycsapat stoppolja
le. Flörtölnek a Batmannel, akit amúgy Ethannek hívnak.
Az igazi nevét csak azért tudom, mert egy évfolyamra já-
runk, és egyszerre van irodalmunk. A legelső napon meg-
tudtam, hogy a nyáron autista gyerekek zenei táborában
önkénteskedett. Turmixgépnek még csak a közelében sem
járt. Pozitívum: nem nézett rám olyan szánakozóan, mint
a többiek, amikor előadtam a nagyon menő turmixos kaland-
omat, de ez csak azért volt, mert még csak egy pillantásra
sem méltatott.

A lányok akár fejre is állhatnak, a Batmant akkor sem
érendik. Csak annyit foglalkozik velük, amennyit muszáj.
Nem túl nagy lelkesedéssel megöleli őket, de a szemükbe

sem néz, úgy rázza le őket, és minden egyes lány után egyre kisebbre húzza össze magát, mintha rengeteget kivenne belőle minden egyes kontaktus. (Ebben a suliban mindenki ölelgeti, meg kétfelől megcsókolja egymást, mint a huszonkét évesek Párizsban. De mi tizenhat évesek vagyunk, és amerikaiak, és minden szempontból nagyon furák.) Nem értem, miért jönnek vissza hozzá, és minek vihognak olyan harsányan, mintha a suli csak móka és kacagás lenne. Komolyan, minek ezt ismételtetni? A nagy többség számára a suli nem móka és kacagás, épp ellenkezőleg.

Elképzelem, milyen lehet mindig szuperlatívuszokban beszélni, mint ezek a csajok. *Ethan, te vagy a legviccesebb a suliban. De tényleg! A legviccesebb.*

– Jót tenne neked egy kis friss levegő. Gyere sétálni, Eth! – szól egy szőke lány, majd összeborzolja a srác haját, mint valami engedetlen kisgyereket. A tizenhat éves lányok ugyanúgy flörtölnek Los Angelesben is, mint Chicagóban, bár szerintem az itteni csajok még hangosabbak. Mintha csak azt hinnék, közvetlen összefüggés van a hangerő és a srácok figyelme között.

– Áh, ma nem – feleli a Batman udvariasan, de hűvösen. Sötét haja és kék szeme van. Egész helyes, ha nem vesszük a *teszek mindenre-nézést*. Értem már, miért borzolta össze a haját az a csaj: azért, mert dús és csábító.

Ugyanakkor gonosznak tűnik. Vagy csak szomorú. Vagy mindkettő. Mintha ő is számolná a napokat az érettségig, amikor végre elhúzhat innen, de addig sem akarna úgy tenni, mint akinek jó itt.

Ha már itt tartunk: hétvégéssel együtt 639 nap. Még én is úgy tudok tenni, mintha jó lenne itt. Általában.

Még nem sikerült feltűnésmentesen szemügyre vennem, de szinte biztos vagyok benne, hogy a Batman áll a gödröcskés, és egyáltalán nem kizárt, hogy ki van húzva a szeme, ami, hát, ehh. De lehet, hogy csak a fekete karikák miatt ugrik úgy ki, mert rém fáradtnak látszik, mintha nem engedhetné meg magának azt a luxust, hogy aludjon.

– Semmi gáz – mondja a csaj, és úgy tesz, mint akinek nem esett rosszul a visszautasítás, pedig nyilvánvaló, hogy de. Válaszul egy másik, szintén szőke lány ölébe ül a másik fotelben.

Olyanok, mint két tojás, pedig nem is ikrek. Mindenesetre megölelgeti ezt a másik csajt, de az egész nagyon mű. Ismerem én ezt a műsort.

Elsétálok mellettük, és alig várom, hogy elérjem az ajtó előtti padot. Talán magányosan fogom elkölteni az ebédeimet, de addig sem stresszelek. Nem lehet elcseszni.

– Mit bámulsz? – mordul rám az első szőke.

Tessék, meg is van az első diák, aki önszántából hozzám szólt, éppen két héttel azután, hogy megkezdtem tanulmányaimat a Wood Valley Gimiben. És ezek az első szavai: *Mit bámulsz?*

Üdv a dzsungelben, gondolom. Üdv. A. Dzsungelben.